

SZENTESI LAP.

VEGYESTARTALMU HETILAP.

<p>Elap szellemi részét illető közlemények a szerkesztőséghez, a pénzküldemények a kiadóhivatalhoz intézendők.</p> <p>Előfizetési árak:</p> <p>Egész évre . . . . . 4 frt. Fél évre . . . . . 2 frt. Negyed évre . . . . . 1 frt.</p>	<p>HIRDETÉSI ÁRAK:</p> <p>A három hasábra terjedő petitorsért egyszeri hirdetésnél 18 kr., a két hasábosért 12 kr., egy hasábosért 6 kr. számítottatik.</p> <p>Bélyegdíj minden egyes beiktatástól 30 kr.</p>	<p>Megjelen e lap betenkint <i>vasárnap</i> egy iv eu.</p> <p>A „Nyitár“ben a háromhasábos petitors igtatási díja 15 kr. o. é.</p>
--	--	--

A mi feladatunk.

Mióta Gutenberg feltalálta a nyomdászat mesterségét, csudálatos módon haladt előbbre a világ, terjedt a világo sság; nem is lehet megütközni azon, hogy a sötétség fia minden lehetőt elkövettek, hogy valamikép gátat emeljenek az új áramlatnak. Régebben a sajtó a censura bilincsei alatt nyögött; most, midőn, ugy szólva, Európaszerte szabad a sajtó, az ugynevezett „apróbb zsarnokok“ igyekeznek azt megátolni áldásos működésében, — ott, a hol tudniillik lehetséges.

Sokszor és sokat beszéltek már a fővárosnak, az egész hazában olvasott lapjai a vidéki sajtó feladatáról; egy egy vidéki lap replikába boesájtkozott velök; más hálásan fogadta a figyelmzettést — Nem akarjuk sem az elméletet hosszasan előadni, sem annak praxisban, gyakorlatban kivihetőségéről cikket írni; hanem e tárgyra vonatkozó véleményünket, — nagyon itt az ideje, hogy előadjuk.

Minket az az idea vezérel, hogy egy vidéki lapnak, ha volt oly szerencsés, hogy éltető talajra szert tehetett, más szóval, ha teremhetett magának közönséget, mely szívesen olvassa, első és fő feladata az: hogy azon helynek, azon vidéknek érdekeiért küzdjön, azon közönség igényeinek megfelelni igyekezzék, világot árásson maga körül, mutassa ki a teendőket, figyelmesse közönségét arra, mit tennie, és arra, mit kerülnie, mitől óvakodnia kell; legyen annak utmutatója, legyen kétes esetekben tanácsadója.

Hogy ezt megtehesse, szükség, hogy a lelkesültni tudók, a buzgóbbak, mint mondani szoktuk, jóra válók, azon lapot közreműködésükkel támogassák.

Nem egy embernek való munka az, melyet felemlítettünk. — De azért, ha csak egyes egyedül egy maradna is magára; tennie kell, — mert mindig jobb, ha egy tesz valamit, mint ha senki se tesz semmit.

A világo sságot nem szabad véka alá rejteti, mondja a biblia.

Igaz hogy terhes, igaz hogy felette kényes munka ez. — Évszázadok előtt a manichaeusok sectója azt tanítá, hogy minden növénynek van saját nemtője, ki örvendez, ha pártfogoltja diszlik, és szomorkodik, ha hervadoz. — Természetes, hogy felajdul nemtője, midőn a gyomot irtani megkísértjük.

Ezért kényes munka ez. De még is végre kell hajtani — . . . .

Hogy alkotmányosnak nevezhessünk valamely országot, szükség, hogy birjon önkormányzattal. — Avagy önmagukat kormányozni, saját ügyeiket rendezni fogják-e tudni a polgárok, ha ugyanazon ügyeiket nem ismerik? Ha teendők-ről fogalmaik sincsenek?

Mily tágas tere nyílik itt meg egy-egy vidéki lap munkásságának.

Mennyi áldást terjeszthet Gutenberg találmánya.

Az igaz, hogy mindazok, kik saját maguk böles belátása szerint, — szeretnék intézni az ügyeket, gyakran megneheztelnek, ha mások bele kurjantanak; a némettel tartván, kinek közmondása: „Ruhe! ist die erste Bürger — Pflicht.“ (Csend! a polgár első kötelessége.)

De azért gyakorlatból tudjuk, hogy mily üdvös néha a felszólalás.

Korántsem azért, hogy dicselkedjünk; hanem hogy állításainkat beigazolják, felhozzuk, hogy ez a maga nemében gyöngé „Szentési Lap“ is mennyi jót eredményezett.

Ott van például a tiszaszabályozási társulat ügye, midőn városunkat körülbelöl 40000 frt. csal étekek kinálták meg, hogy az ártérfejlesztésnek száz és százezer forintnyi költséget maga után vonó újabb szerződésbe, újabb terheibe belesodorhassák. — Egypár „Trójai faló“ ezim alatt közölt cikk kiábrándította lakostársainkat.

Ott van a tehén esordajárás bérlőinek ügye; egy „Sötét folt“ ezimen közölt cikk ezerekre menő összeget hajtott be városunk pénztárába; — pedig ha e cikk meg nem puhítja az illetőket, kétes kimenetelű, könnyen elveszthető s Isten tudja meddig tartó költséges per előtt állunk.

Ott van a különböző egyházi hivatalnokok és lelkészeknek, a város pénztárából járó díjaknak ügye; — éveken át készülődtek hozzá városunk képviselői; mindenki irtózott a zivartartól, mely keletkezni fog, ha hozzá nyulunk. Ez igénytelen lap kieszközölte, közölt felvilágosításai által, hogy ugyszólva vitatkozás nélkül kiegyenlítették békében és szép egyetértésben.

Ott van a „Bajzer-féle girás-per,“ midőn egy elmebeteg ember, mert egypár kertében kárt tett bárányt pár napig visszatartott, maga is, családja is koldusbotra jutott volna; midőn már az ítéletek minden forum előtt kilettek mondva, e lap szólalt fel, Magyarország minden lapja viszhangoztatta a felszólalást — és a könyörülni ez ideig nem tudott felperesek, visszahökkenve a közvélemény sujtó ítéletétől, a nyert pert végrehajtani többé nem merészlik.

A katonai elszállásolás ügyében nem volt épen eredménytelen e lapnak küzdése; hogy teljes diadalt nem nyerhetett, annak mindenki tudja valódi okát; de hogy az általa kezdett actio még célhoz jut, azt mindenki bizton hiszi.

És tett e lap még többet is; — minek elősorolni azokat! midőn megvagyunk győződve róla, hogy még sokkal, oh! igen sokkal többet tehetett volna; ha azok, kiknek tehetségük, képességük van, hozzá csatlakoznak, ha hozzá csatlakozni elég buzgóságuk, bátorságuk lett volna!

Tojás közt tánczolni nehéz, — lehetetlen, hogy egyiket, másikat össze ne tiporjuk.

Igaz, hogy a kotlók alatt megzápultak illata veszélyes; — és a milordok szoktak hajigálni azokkal. (Olvasd az angol parlament naplót.)

A ki a tövistől fél, rózsát nem fog törni soha.

No de hajgáljanak bár ily tojással; mi feladatunktól vissza nem fogunk riadni soha, mi nem fogunk a szabad szó kimondásától, a szuró töviseknek miatta átlépni a hallgatás terére; mi megvagyunk győződve arról, hogy a közönségnek, e városnak és közvetve a hazának szolgálatot tehetünk; néha nagyon parányit, néha több sikerrel; — fogunk tehát szolgálni tehetségünk szerint és bizton reménylünk, hogy kintartásunk bajtársokat szerezend; természetesen oly bajtársokat, kiket nem az érdek, hanem a buzgóság, a haza, nemzet és közügyek iránti szeretet lelkesít.

A kiket pedig az emberi tekintetek megfélemlítenek, kiket az önérdék, jobban mondva a hasérdék, a rangvágy és hasonló szép indulatok vezérelnek, kiket az élénk emlékekben levő „Kiszler“ mondása szerint az abrak ösztönöz azok természetesen veliük tartani nem fognak.

Ezeknek feladatuk arra törekedni, hogy szempihentető homály derengjen köröskörül, hogy siri csend honoljon ott, hol bölesességük olajban sovány mécsse pislog; ezeknek feladatuk arra törekedni, hogy e lap világa ne fényljk, hogy telhangzó szava elnémuljon.

Folytassák Titán-harcukat, minket megnyugtat a tudat, hogy küzdelem nélkül nincs diadal, s hogy az igazság elvégre győzni fog.

Per aspera itur ad astra.

Az iskolakötelezettek nyilvántartása.

(Folyt. és vége.)

Az iskolakötelezetteknek a városunkban divó szokás szerinti összeírása és nyilvántartása, hogy ezélra nem vezet, nem csak az én előadásom, hanem a minden ékes szólásnál hathatós tapasztalás bizonyítja. Pedig ha a hadköteleseket pontosan kimutatni lehet, ha azoknak szolgálatuk ideje alatti nyilvántartásuk lehetséges; — mi több, ha a lovak összeírásáról szóló törvényt betölteni lehet; mért volna az iskolába járásra kötelezettek nyilvántartása lehetetlen.

Igaz, hogy a tanfelügyelő urak nem birnak a hadkiegészítő parancsnokságok erélyessével; tölük nem jó annyi sürgető utasító rendelet; de azért, ugy hiszem Magyarország valamennyi polgára, annál inkább az egyházi, valamint a községi előjáróság belátja és tudja azt, hogy az államnak ép oly szüksége van tanult, jól nevelt népre, mint begyakorlott katonaságra.

Már pedig ha egyik törvény végrehajtása körül buzgolkodunk, a másik körül sem kellene lanyhán eljárunk.

Sokat lehetne itt felhozni; — nem hiszem — hogy valaha csak egy felekezeti templom vagy zsinagógában ne hallatszott volna az ó-kor prófétájának mondása: „tudomány nélkül elvész a nép;“ — minden egyház vitatja, hogy neki van több joga a népneveléshez, hogy sem a községnek; — az ember szüntén várna, hogy mily versengés fog kifejlődni; s még is egyik fél ép ugy mint a másik, közönbösen nézi, ha a nép gyermekeinek egy nagy része épen semmi oktatásban nem részesül.

De térjünk a dologra. Véleményem szerint első teendő, hogy vagy a felekezetek egyenkint, vagy a városi hatóság, szemeljenek ki saját közegei közül egy ügybuzgó egyént; (amazok a tan

tek, lelkészek sorából, emezek a tanácsnokok közül választatnának) ki megbíznák az iskolakötelesek olysz-rü nyilvántartásával, melyhez az adatok a folyó évtől 6 egymásután következő éven keresztül a születési és halálozási anyakönyvekből legyenek merítve. Ez nem lehetetlen — bár egy kissé nehézség, bonyadalmas munka lenne; azonban ezen nehézség csak a jelzettem 6 évig tartana.

Az első 6 év után az anyakönyvek használatát egészen mellőzhetőnek gondolom, ha az illető nyilvántartó közegek vagy közegeknek elmondott teendőjük mellett szigorú kötelemvé, vagy kötelemüké tétetnék, hogy a folyó évtől kezdve minden évre külön, az új szülöttek, és időközben, iskolakötelezettség ideje előtt és alatt meghalt, vagy városunkból elköltözött gyermekekről pontos matrikulát vezetne, vagy vezetnének.

Ez utóbbi munkálathoz, akár a felekezetek, akár a városi hatóság eszközölné azt, már könnyebb volna megszerezni az adatokat, ha a városi hatóság szigorú kötelességüké tenné a bábáknak, hogy az új szülötteket, a szerint, mint azt a lelkészeknél szokták tenni, a városi hatóság, vagy illető felekezeti nyilvántartó közegeknél is jelentsék be. — Ugyanezt tennék a halott bejelentők — funeratorok — az iskolakötelezettség ideje előtt és az alatt elhalt mindkét rendbeli gyermekekre nézve. Az elköltözöttekről pedig — úgy hiszem — a városi kapitányi hivatal szolgáltatna adatokat.

Természetesen szükséges volna, hogy a városunkbeli felekezetek együttműködését hoznának létre eljárásaikban; mert ez eljárást akadályozza az is, hogy egy iskolában tavasszal, másikban ősszel veszik fel az új tanítványokat; — mi a városi hatóságnak, a végrehajtás körüli eljárását szinte nehezíti.

A „Néptanítók Lapja“ 1869. évi folyamának 11. számában közöltetett egy minta táblázat azon cím alatt: „Hogyan lehet megtudni egy ülő helyből, kik az iskolaköteles gyermekek“; e táblázat az előadottak practikus kivitelére teljesen alkalmas. — Kár hogy az említett lapba, iskoláink előjárói pillantani nem szoktak.

Ugyan oly módon az ismétlő iskolások névjegyzékét is minden évben hibátlanul ki lehetne mutatni. Erre pedig végzetlen nagy szükség lenne, mert az „ismétlőiskolásokra“ nézve még rosszabbul állunk, mint a mindennapi is-

kolakötelesek kitudásával. Különben e tárgyhoz más alkalommal kívánok — önálló cikkben — szólni.

Berekesztésül legyen szabad azon óhajomnak kifejezést adnom, hogy: „bár szavaim ne a pusztában elhangzott szavak lennének; s szabadon reménylenem, hogy a felekezeti és városi hatóságok intező férfiai szívében az itt elmondottak élénk viszhangra találjanak; még pedig oly viszhangra, melyet tett követ. Mert a népnevelés szent ügye követeli, hogy annak emelése érdekében — a fentebb elmondottak szerint — tegyenek ne holnap vagy holnap után, hanem azonnal.“

Tegyenek pedig a legnagyobb szigorral, nagyobb szigorral mint eddig, olyannal a milyennel az adó és hadkötelezettségi törvényt szokták végrehajtani. Mert a végrehajtás körül tapasztalt eddigi la nyhaság szomorú következménye idáig az, hogy most már a gyermekeiket hanyagul iskolázató szülők — a hatósági intő czédulákat csak „mumusnak“ tekintik s mint ilyet fel se veszik; tapasztalásból tudván, hogy a „pénzbeli“ birsággal fenyegetés csak szójáték. Tehát, az iskolakötelesek mondotamszerű szigorú nyilvántartása s az oktatásiügyi törvény szigorú végrehajtása a fődolog, ha népes iskolákat, s művelt népet akarunk.

Pap László, ref. tanító.

A dalegylet hangversenye.

— April 24-én. —

„Quo rarior, eo carior.“ — „Minél ritkább, annál kedvesebb“ mondja a latin példabeszéd; s meglehet dalegyletünk ezen példabeszéddel tart, azért rendez oly igen ritkán ily élvezetet nyújtó estélyeket, mint milyen az utóbbi volt. — Pedig nem cselekszik egészen helyesen; közönségünk műveltebb része a „dalegylet“ előadásait buzgón látogatta mindannyiszor; e gyengéd figyelmével tanúsítja azt, hogy van érzelme a szép művészetek iránt. — E pártfogolást biztosíték gyanánt tekinthetné dalegyletünk, s meggyőződve, hogy nem működik sivár téren, művelődésünk előmozdítása körül több tevékenységet fejthetne ki.

De hová tértünk? Nem gáncoskodni, hanem egy szerény emlény-füzért akartunk fenni, mely a jelen voltaknál azon est fényesebb pontjainak kedves emlékét idézze vissza; a távol maradtakat jövőben résztvevésre serkentse, a működőknek némi elismerésül, egyben-másban pedig jóakaró figyelmeztetésül szolgáljon.

Lássuk tehát.

A zenekar „Faust“ nyitányával kezdte a hangversenyt, s ezen, a szentesi közönség előtt még egészen új zeneszerzeményt a kellő praecisioval adta elő Pácz János vezetése alatt, azon ohajt keltve a hallgatóság-nál: vajha ezen mi — ugynevezett — első zenekarunk, mely a vidéken is szép hírnek örvend, több-több szorgalmat kifejtve, a közönséget új darabok előadásával minél többször gyönyörködtetné.

„Fried Janette“ kisasszony zongorajátéka (Mendelssohn E. Rondo Capriccioso) valóban meglepte a közönséget, mely rég nem hallott ily kedves zongorajátékot; bátran mondhatjuk, hogy a k. a. ha még nem hatolt is be mélyebben a classicus zene-darabok kellő átértésébe, mindazáltal meglátszott előadásán, hogy kelőleg átérzi azt, a mit előad. Különösen kitűnt a második (presso) résznél, mikor is a kellő időmértéket eltalálva, gyönyörűen oldá meg nehéz feladatát. Játékát végezve több virágcsokrot s megérdemelt zajos tapsokat aratott.

„Szűcs Ottilia“ kisasszony Schubert „Vándorát“ éneklé, rokonszenves hangjával — habár egy kis félékenységgel volt is észrevehető a kezdetnél — csakhamar megnyerte a közönség tetszését; még pedig annyira, hogy e szép dal előadása után a közönség még egy népdalt óhajtott, mit a kisasszony szíves volt énekelni.

Meg kell itt említenünk a „Vándorra“ nézve, hogy a k. a. választása dicséretes, szerencsés volt; Schubert dalait nyilvánosan énekelni itt még nem hallottuk, s igen ohajtanók, ha más alkalommal is hallhatnánk ily classicus szépségű dalokat.

„Nagy Iván“ ur a dalegylet új tagja, az egyet karnagyának kísérete mellett népdalokat énekelte „Jó Károlytól“ A dalegyletnek — mint észrevettük — eddiglen ily jeles tenoristája még nem volt; a közönség feszült figyelemmel hallgatta előadását, s annak bevégeztével szünni nem akaró tapsokkal jutalmazta, kérve az ismétlést: mire azután Nagy Iván ur egy újabb dallal lepte meg a lelkesült hallgatóságot.

Eddiglen mind a közönségnek, mind a zenekarnál azt tapasztaltuk, hogy a mi helybeli, az nem tetszik, — hiába! „nemo propheta in patria!“ — de uttal anynyira fellelkesült a közönség Jó Károly népdalain, hogy szerzőt ki is hívta, bizonyítván, hogy az idegen remek mellett az itthonit is tudja becsülni. — Sajnáljuk, hogy Jó Károly népdalait csak kéziratokban forognak s még nyomtatásban nem láthattuk. Szűk világ van, s városunkban nem igen akad „Mocenas.“

„Pácz János“ játéka, ha a közönséget kielégítette is, mi a magunk nézetét elmondjuk; — elmondjuk pedig János öcsénknek, ne kapkodjon oly darabok elő-

Camera obscura.

A magyar nép kedélyes, s nem ritkán mély értelmű meséi közt van egy, mely a kristály palotában lakó „Tündér királyról“ szól; oly édes enyelgve beszél el a regéli dajka, a figyelemmel hallgató kisdédeknek, hogy abban a palotában minden, de minden rubintos és gyémántos, annyira, hogy még az ajtó mögé söpört szemét is csupa merő arany hulladék és gyémánt törmelékkel áll.

Hiába! tündér az a palota, tündérek laknak benne, kell hogy tündéri legyen az ajtó mögé söpört szemét is! — Már egészen másképp van az a balandók világában. — Míg amott a szemét is takarog; — az itteni hulladékok szükség, hogy félre takarítsuk érzékeny szem meg ne botránkozzék azon.

Mióta e „lap“ fenáll, szerkesztők és a nagyon kis számú munkatársak szorgosan ügyeltek arra, hogy az olvasó erkölcsi érzetét sértő, darva, vagy ildomtalan sor avagy kifejezés abban elő ne kerüljön; — meg esett, hogy egy nyílt térben, vagy ben a lapban is, idegen toll, de a melynek tért engedni a méltányosság parancsolt, használt egy, vagy más kevésbé correct mondatot; — oh! de mennyi volt az, mit az ily idegen toll szüleményeiből a szerkesztő írónja törölt, nehogy az olvasó megbotránkozzon, magát a lapot félre tenni kénytelenítessék! — Nyugodt lélekkel mondhatja a szerkesztő és munkatárs, hogy soha indulat szülte, vagy rossz szándéku cikk nem folyt ki tollaikból; — hol támadniok kellett, hol védelemre szoritkoztak, a legkeményebb tusában is, szem előtt tartották a lovagiaságot, ostromozták a cselekvényt, kimélve a személyt, melynek amugy is fáj, ha bálvány megtámadtatott, szétszematott. — Még az „apróságok“ rovatában közölt törmelékéről is nyugodtan mondhatjuk: „éles volt, metsző volt, mint a köszörlött üveg, de kristály tiszta, és — néha ragyogó is.“

Iparkodtunk, hogy miként a népmese tündérpalotájában az ajtó mögött levő hulladék, ha már nem is arany, legalább aranyozott legyen.

Miódon ezen eljárásunkkal homlokegyenest ellenkezve, most az alább közlendő irományokat a maguk eredeti pongyolatlanságukban kiadni kénytelenek vagyunk, — tartozunk az igen tisztelt közönségnek felvilágosítással.

Városunkban vannak egyének — nem mondjuk, hogy sokan — de itt ott hang-adók, itt ott nagy befolyásúak. E jó uraknak a sajtó hivatásáról, a sajtó feladatairól nagyon gyarló fogalmuk lehet; azon hitben,

hogy nekik tömjénezni, gyarlóságukat legyezgetni volna például a „Szentesi Lap“ feladta; — azon hitben, hogy nekik minden szabad, míg önmaguk „nebánt virágok“ évek óta kancsal szemmel nézik a „Lapot“, mely ön állásában, függetlenségében, bálványok előtt meghajolni nem tud. — E lapot népszerűtlenné tenni, e lapot megsemmisíteni volna törekvésük, ez mindennapi ohajtuk.

Buzgón ápolták a mult évben a szárnyuk védelmére alatt itt városunkban született „Északi Fény“ című pamphletet, ama lapot, melynek pártját nem látta a világ, s melyet a hazai sajtó — a „Szentesi Lap“ felszólalása folytán — egyhangú kárhözvételével sújtott agyon.

E lap megszűnté óta szerkesztővel hirdetik városunkban, hogy a „Szentesi Lap“ megrovásai, bírálgatásai, rosszálásaival szemben önvédelmüknek (?) sehol sem adatik hely. — Nem adatik hely! mert a „Szentesi Lap“ nem fogadja, s nem közli replikáikat.

S honnan következtek, hogy a „Szentesi Lap“ nem enged nekik jog és méltányosság szerint mindenkit megillető védelmi tért? Mert a „Sz. L.“ szerkesztője mult évben nem közölte Balog Dániel tanácsnok ur öngazoló cikkét!!!

Először csak a tanácsnok ur érezte magát cikkének mellőzése miatt sértettnek; hanem „Fama volat“ — a hir sok nyelven perdül meg, mindenik told hozzá valamit; jelenleg nagy része a városi lakosságnak azon tév hitben van, hogy a „Szentesi Lap“ szerkesztője oly lovagiatlan, hogy míg hibákat ostromoz, a mentegetéseket nem közli.

Mult heti számunkban keményen megróttuk azon éretlen gyermekies demonstrációt, mely által a városunkban nem rég időzött országgyűlési követ ur és a helybeli „függetlenségi párt“ melyen megsértetett. — Azon urak, kik felszólalásunk által találva érezték magukat, újra zokogtak, hogy nincs terük önmaguk védelmezésére.

Ne panaszkodhassanak! — Elfogadtuk védek műket (?), igazolásukat (?). — Ki is adjuk, sőt kiadjuk Balog Dániel ur mult évi önvédelmét is; legyen nekik az ő ohajuk és akaratuk szerint.

És most — kegyes olvasó! — Erősítsd meg lelkedet, bocsásd meg nekünk, ha úgy fogod magad érezni mintha csak az „Északi Fény“ egy újabb számát olvasnád; bocsásd meg nekünk, mert ezt tenni kénytelenek voltunk; erősítsd meg lelkedet, és tekintsd bele a Camera obscurába, pillants le a sötétség mélység fenekére.

* * *

A „Szentesi Lap“ mult évi 14-ik számában e hirt közöltük:

— Boryslavszky Leó városi főszámvevő lemondását a közgyűlés elfogadta; mint híre jár az ekép megürlt állomásra Balog Dániel ur akar pályázni, s az irányadó köröket a maga részére már meg is nyerte.“

Erre Balog Dániel ur, ki mint városi tanácsnok tudhatta volna, hogy miként az a lap homlokán ki nyomatva van — a lap szellemi részét illető minden közlemény a szerkesztőséghez küldendő, — következő nem épen szellemes sorokat küldötte a nyomdába:

— A „Szentesi Lap“ f. évi 14 ik számába személyemet érdeklőleg újságoltatik: „mint híre jár a megürlt főszámvevői állomásra Balog Dániel ur akar pályázni, s az irányadó köröket részére már meg is nyerte.“ — Miután ily esmi szándékomban soha nem volt, — ki e hazug hirt kohoita, s lapba igtattatta, — mig az általa említett irányadó körök tagjait meg nem nevezi, szemtelen, aljas, gaz, rágalmazónak nyilvánítom.

Balog Dániel s. k.

A tanácsnok iránti jó indulatból nem közöltük czáfolatát szószerint; elégnék tartottuk a lap 15-ik számában vissza vonni a hirt ekép:

— Mult lapunkban közöltük ama elterjedt volt hirt, hogy Balog Dániel ur a megürlt főszámvevői állomásra pályázni készül; — Balog D. ur most egy „dementit“ küldött be, melyben kijelenti, hogy „ily esmi szándékában soha sem volt;“ — nem közölhetjük nyilatkozatát, mert oly hangon volt írva, hogy egy a köziműveltség terjesztésére hivatott lap, olvasó közönségét ilyesmivel meg nem botránkoztathatja.“

Oh! de Balog Dániel urnak „Nyilttér“ kellett volna, a hol a világ épülésére expectorálhassa magát, beküldötte tehát, — de már most a szerkesztőhöz — eme kegyes hangú kéziratot:

Igen tisztelt szerkesztő ur!

A szentesi lapban mint szerkesztő, személyem iránt több ízben tanusított becstelenséget vissza utasítani, illetőleg megtorolni óhajtván, mint értésemre esett a nyomdatulajdonostól, ezt ön akadályozta meg; jól lehet még akkor teljes tudomásával nem birtam annak, hogy egyedül ön azon szemtelen, aljas, gaz, rágalmozó. — Most, miután a nyomdász személyes nyilatkozata után tudom, addig is, még hibebe lapok által a közönség tudomására juttatom, mit erkölcsi kö-

adásába, melyek tökéletesen bevégzett művészeknek is dolgot adnak; — lejárta már az a világ magát, mikor a nyirettyűnek ugrádoztatása s az ujjaknak a hurokon fel s alá mozgatása hozta lázas izgatottságba a közönséget. Most a közönség szívesebben hallgat egy szívhez szóló dallamot, minthogy nézze azt a kint, mikép kelljen egy húron 2—3 octáván nyargalászni, mi habár sok ügyességet kíván, mindazáltal még sem ragadja el a hallgatóságot. Különben az előadott darabnak „Bevezetése” és „Schemája” meglepő szépen volt előadva; a mi azután jött, az gymnasticai gyakorlat volt hegedűn.

S most szólunk a dalegyletről, mint a mely e hangversenyt rendezte.

Az első szám, melyet az egylet énekelt, a kolozvári verseny darab volt. E darab előadása — mint tapasztaltuk — hosszabb tanulmányozást igényel, mint a mennyit arra az egylet Kolozsvárra utazása előtt fordíthatott; ha ily betanulással s az egyes szövegek a most működött tagok által énekeltettek volna ama szép napokban; biztosíthatjuk az egyletet, hogy ha már díjt nem is, de dicsőretet első sorban nyerhetett volna.

A második szám egy esti dal volt, mely finom árnyékolással volt előadva, s nem is téveszté hatását a közönségre.

A hangverseny befejezését „Huber” szabadság dalát énekelte a dalegylet, e dal így előadva még nem hallottuk ez egylettől. — E dal előadása igen sok erőt kíván, de a tagok derekasan állták meg helyüket, s bár az első darab előadása is elég fárasztó volt, lakadságot nem vettünk észre dalnokainkon.

Van az egylethez pár szó. A dalegyletnek szép, koszoruzott multja van, de még jövője is lehet; — ne hagyja el az egylet azon tért, melyre ezeltől 10 évvel lépett, hanem álljon meg helyén rendületlenül, tanuljon szorgalmasan, s igyekezzék felköltöni népünkben a szép iránti érzéket, legyen zászlóvivője, tisztelője a szép művészeteknek; különösen pedig felkérjük a magyar művészek terjesztésére.

Legyen meggyőződve, hogy a közönség máskor is szíves pártfogással leendő az egylet által rendezendő hangversenyek iránt.

Diszes közönség szép számmal volt, de sajnálatos volt, hogy egyetlenegy gazdálkodó sem volt jelen. — Rambovski József vendéglős, mint mindig gondoskodott, hogy a diszes terem minél fényesebben legyen megvilágítva, s hogy — míg a lélek szellemiekkel foglalkozik — a test is megnyerhesse kielégítését izletes konyhájából.

Végre a jó kedvű fiatalok meg arról gondosko-

dott, hogy a kedélyes mulatság éjféli után is néhány órára elhúzódjék.

Orpheus.

Helyi és vegyes hírek.

— Tisztelt olvasóinktól e helyen is bocsánatot kérünk, hogy mai lapunk oly közleményeket is hoz, melyekhez hasonlókkal csak a megboldogult „Északi Fény” hasábjain lehetett találkozni. Kénytelenítve voltunk azoknak közlésére; egyébiránt mint az aláírások mutatják, e közlemények díszes állású hivatalnokok tollaiából származtak.

— Rendkívüli közgyűlést tartott e hét folyamában a városi képviselőtestület; a mértékhibesítő hivatal felállítására, catastrofi földmérés végett megjelenendő bizottság iránti eljárás s más egyéb apróbb ügyek körül halaszthatlan intézkedések tették szükségessé és foglalkoztatták e közgyűlést.

— Közgyűlésen lett elhatározva, hogy a képviselőtestület kiegészítésére vonatkozó legközelebbi választások alkalmával városunk nem mint eddig 7 — hanem 8 választó kerületre fog felosztani.

— Ugyancsak a közgyűlés most már végleg elhatározta, hogy a baromtenyésztés emelése szempontjából a tehénjárás fölös földje nem szántás-vetés alá, hanem egyszerű kaszálóként adattassék bérbe. Legeltetésre pedig a tehének egy darab után fizetendő 17 frt-díj lefizetése mellett, még május 15-éig beirathatók.

— Városi hivatalnokainkat egymás után éri a baj. Grócz Alajos jegyző ur már több hét óta nehéz beteg. — E hét fojtyán pedig Remess János tevékeny tanácsnok urat érte szélhűdés; állapota eleinte aggasztó volt, újabb értesülések szerint azonban biztat a romény, hogy felépül. Adja Isten, hogy mielőbb láthatassuk mindkettőjüket a közügyek munkás kezébe igénylő meze én.

— Helyre igazítás. Lapunk múlt számában felemlítettük, hogy országos képviselőnk multkori eljövetele alkalmával a városi tanács által a képviselő ur fogadására menesztett küldöttség, távol az egybegyűlt polgároktól, a komban fogadta a vendéget s oly figyelemmel volt, hogy a városba nem is kísérté; Burián Lajos ügyész ur nevét is említettük; a hét fojtyán értesültünk, hogy Burián ur nem volt kiküldve a tanács által, hanem ép akkor Csongrádra menendő levén, csatlakozott a tisztelő küldöttséghez, minél fogva a figyelemtelenség vádját őt csakugyan nem terhelheti.

— A „Kecskemét” april 25-én megjelent 17-ik számából a következő, helybeli ref. egyházunkat és a városi közönséget érdeklő hírt vesszük át: „A helyi reform. egyházban megürült kántori állomásra, mint biztos forrásból értesültünk, többen készséggel pályáznak. A kiknek neveit eddig hallottuk, azok közül magasan emelkedik József Károly szentesi kántor, kinek nem csak igen szép tiszta tenor hangja van, a ki nem csak jelenül orgonáz, hanem zeneszerző is, tehát okvetlenül alapos zeneértő s mint halljuk csakugyan kitűnő elméleti ismereteihez ugyanilyen gyakorlati képesség csatlakozik. Ennyi jelességgel bíró egyén megválasz-

ása mind az egyházra, mind az árva énekkaru fiakolára nézve nagy nyereség lenne.”

— A „Szentesi vidéki takarékpénztár” üzlet forgalma 1875-ik évi april havában. Bevétel: Pénzkészlet april hó 1-én 4265 frt. 94 kr. Váltók után befolyt 44177 frt. 87 kr. Visszafizetett kölcsönök 1060 frt. Visszafizetett előlegek 255 frt. Betétek 3354 frt. Visszleszámlolás és folyó számlán 20176 frt. 64 kr. Befolyt kamatok váltók után 1367 frt. 79 kr. kölcsönök után 17 frt. 40 kr. előlegek után 21 frt. 90 kr. Befolyt iratdíjak 40 frt. 82 kr. Őrzési díjak 1 frt. 90 kr. részvény átiratási díjak 5 frt. bélyeg illeték 36 kr. Összes bevétel 74743 frt. 62 kr. Kiadás: Leszámlolás váltókra 47550 frt. 02 kr. Jelzálog kölcsönökre 580 frt. Előlegek zálogokra 555 frt. Üzleti költségek 49 frt. 56 kr. Tisztviselők fizetése 178 frt. 32 kr. Osztalékba 39 frt. Betét visszafizetések 1342 frt. Betét utáni kamatok 8 frt. 22 kr. Folyó számlán és visszleszámlolásra 20609 frt. 60 kr. Takarékpénztárak egyesületéhez Budapestre 1000 frt. Telepítvények után kamatba 270 frt. 63 kr. Állam illetékbe 72 kr. Pénztári egyenleg april 31-én 2561 frt. 55 kr. Összes kiadás 74744 frt. 62 kr. Összes forgalom 149489 frt. 24 kr. Szentesen, 1875. évi april 31-én. Sonnenfeld Gyula, könyvelő.

— A Tisza folyton árad; mint a lapokból olvasuk az egész Tiszavidéket nagy árviz lepte meg, a Bodrog közben nem látni mást, mint a viztengert, a zátkodi erdő fáinak csak sudarai látszanak ki a vízből, mely Razamánál több házból kiszorította a lakókat, és Timárt szintén fenyegeti.

— A király, mint a korona tanácsosainak tanácsosa. Egy német lapban a következő érdekes történetke olvasható: A király maga gyakran tesz érdekes javításokat a magyar ministertanács határozatain. Midőn első foku bíróságok újjászervezése került szünyegre, a ministertanács azt határozta, hogy minden törvényszék-nél az elnökön kívül alelnök is legyen. Ezen intézmény a nélkül, hogy csak leges-kegyebb hasznára is vált volna az államnak, 200000 frttal többre került volna. Ez alkalommal a király következő kérdést intézte a miniszter tanácshoz: „Mit gondolnak uraim, okvetlen szükséges-e az alelnök? Nem végezhetné el ugyanazt bármely bíró?”

— A miniszterek meghökkenve bámultak egymásra és azonnal világos lőn előttük az, hogy az alelnök csakugyan fölösleges. A király megjegyzése évenként két száz ezer forintnyi megtakarítást eszközölt. — A közjegyzőségről szóló törvényjavaslatot véglegesen megálapította a ministertanács és Pauler Bécsbe küldte. Midőn a törvényjavaslat ismét visszakerült, Pauler lényeges stylisticai javításokat talált benne, melyek szembe tűnő irónvonalakkal voltak jelölve. Midőn a kabinet iródnában tudakozódott, hogy ki eszközölte ezen kijavításokat, a feleletet kapta: „maga a király.” A mit tiz miniszter közül egy sem olvasott figyelemmel, azt a király elolvasta. (E. és M. U.)

— Debreczenben mult vasárnap tartotta meg a „függetlenségi párt” alakuló gyűlését; a lelkes, a hazafias debreczenieknek emlékeztető örömtünnepek volt az a nap! A megalakulás ünnepején jelen voltak a főközponti bizottság küldöttei: Simonyi Ernő, Mocsári, Patai, Heli és Gaál képviselők.

telességemnek ismerék, vegye tudomásul, hogy ön egy szemtelen, aljas, pimasz, hazug, becsület rabló, ...

Illő tisztelettel: Balog Daniél s. k.

Az eredeti kéziratnak utolsó sorait közölni már lehetetlen, oly szavakat talán a pusztai csárdák körül hallani lehet, de hogy tanácsnoki székéből — ez egy esetet kivéve — valaha hallatszottak nem bíhetjük.

Ezen, vagy ehhez hasonló replika közlésére — miután a „Szentesi Lap” fel nem vette — hód-mező-vásárhelyi és szegedi lapszerkesztők kértettek fel, mint erről az egyik szerkesztő urtól vett barátságos levélben értesültünk. Természetesen sehoh sem vétetett fel.

Ime! ezért terjedt el városunkban a hír, hogy a „Szentesi Lap” nem fogadja el az önvédelmeket!!! És már most, mit nem koholtak volna, ha a legújabb bejött önvédelmeket (?) fel nem vesszük!? Felvettük és fájdalmas szívvel közöljük sorra.

A „Szentesi Lap” f. hó 17-ik számának „Apróságok” rovatában közzételve volt, és személyem nyilvános meggyalázására célzó cikkre röviden csak annyit válaszolhatok: miszerint, miután ezeltől meggyalázottam a „Szentesi Lap”-ból, s így magától érte ama lapszerkesztőtől jött, azt egyáltalában nem nehezíthetem, hanem amaz „Apróságok” című cikksorozatát, ahhoz méltóan, az egész közönség előtt, — mint undok aljasságot, azon jutalomban kívánom részesíteni, a melyben a „Szentesi Lap” szerkesztője a casinóban már részesült; határozottan kijelentem, hogy jelen nyilatkozatomra a „Szentesi Lap”-ban megjelenendő bármiféle további közlemény ellen általában polemisálni nem fogok, s bármi is közöltessék ott ellenemben, — tekintve a helyet a honnan a sértés származik, nehezítesemet nyilvánítani nem fogom, hanem megnyugvást találok a régebbi bölcsék eme mondatában: Diffamari ab . . . . . honorari est.

Szentes, 1875. april 29.

Cicatricis Pál, s. k.

A „Szentesi Lap” mult számában közölt „Apróságok” című rovatban, a nyilvánosság terén, valami emberi bőr formába bujt füles azon koholmányt kiabálta rám, hogy én Buday József t. szerkesztő ur követ-jelöltségre lett fellejtetésénél, jelentékeny szerepet vittem; s mennyiben a placátok terjesztését, az adóhivatali szolgáltnak lett szétosztás által elősegítettem.

Itt, a közönség előtt, kötelességemben áll kijelenteni: hogy én az említett placátokból, egyet sem adtam

sem felragasztás, sem pedig terjesztés miatt senkinek sem. És így, ezen koholmányt íróját mindaddig, míg azon egyének neveit, kiknek állítása szerint, terjesztést végezt placátot osztogattam, itt a nyilvánosság terén közölni nem fogja: ha szontalan embernek és aljas rágalmazónak nyilvánítom.

Szentes, april 30. 1875. Szakál Mihály, s. k.

T. Buday József szerkesztő urhoz.

A „Szentesi Lap” 17-ik számában megjelent azon közleményre, mintha én, — városunkban látogatást tett Simonyi Ernő országgyűlési képviselő, mint városunknak leendő országgyűlési követjelöltjét, a párt iránti ellenszenves gúnyból éltetem volna, ezennel kinyilvánítom: hogy a t. szerkesztő ur által közzétett ezen újdonság annyira sületlen, hogy még csak laptölteléknek sem járja meg.

En, hogy éltetem a nevezett képviselőt, mint leendő követjelöltünket, nem tagadom; de hogy azt tiszta meggyőződésem és lelkiismeretem sugallatából tettem, itt a nyilvánosság terén is bátran kimerem mondani.

Különben pedig, political hitvallásomat, úgy hiszem nem vagyok köteles meggyónni „Pater Benedek ő atyáságának” sem!

De mi több! — még az ő nagyszerű politikájának követésére sem vagyok hajlandó! — És miért?! Kérdi tán valaki!

Oh! hát csak azért, mert a t. szerkesztő ur — republicanus létére, a 48-as párt elnöke, és mint ilyen, a „függetlenségi párt” zászlója alatt harcol!

Hallatlan! — Republicanus, — 48-as és független párti egy személyben! — Igaz, mint ellenzék azonos fogalom, de mint párt, valamennyire eltérő elvet vall egyik a másiktól, és ezt csak onné gondolom, mert, ha nézetkülönbség nem volna közte: akkor bizonyosan egy ezimen szerepelne.

De van még egy nagyszerű politikája a t. szerkesztő urnak.

Melyik az?! . . . . a nép ámitás! . . . .

De ezt fölöslegesen tartom bizonyítgatni. Hiszen hogy a tények eléggé fogják azt a jövőben igazolni, s be fog következni az idő, midőn Karsay János uram azon jövendölése teljesül: „kiüti magát a szeg a z s á k b ó l l ! ! ! ! !”

Jó tanácsal szolgálhatnék t. szerkesztő urnak, de azt tudom, ugyem veszi be a gyomra. — Hát orvosságát komendálok. — Vegye be a saját maga által szerkesztett „Légyszót!” — Az talán használni fog az általam felsorolt nyavalyák ellen.

Szentes, 1875. april 29. Kristó Nagy Pál, s. k.

„Eccae homines!” ihol az emberek! — Ezek tehát, az annyira kiadásra vágyó önvédelmek!

Az a csomó placát, mely Cicatricis főjegyző ur directorsága alatti városi lithographián készült, — mely ép azért, mert a lithographia híven adja vissza a képvonásokat, elárulja szerzőjét; — az a csomó placát, melyet Szakál M. levéltárnok ur a városi adóexcutorágnak (ne zavarja össze az adóhivatallal) átadott, mint multkor mondtuk „itt van a zsebünkben!” — Hanem hát elv: „ha tetted, tagadd!” si fecisti, nega! Ha igazolni nem tudod magad, gyalázkodj és szitkozodj!

Nincs reá mit válaszolnunk, hanem Cicatricis urat, ki megkivánta a casinóban hírre vergődött köpködést, bámuljuk; — eszünkbe jut a világtörténelem ama hőse, ki miután minden élvezetben részesült, felkiáltott: „most már csak a ganajra vágyódom!” — Mintha csak a fennebbi nyilatkozatában azt mondaná: „mindenben forgottam: most már csak a köpködők társaságába vágyódom!” — Legyen neki ohajtása szerint.

Kr.-Nagy Pál ur nyilatkozatára, melyben a nép ámitásról beszél, egy történeti adattal felülünk; értelmes ember, meg fogja érteni. — III-k Napoleon mi-helyt a trónra vergődött, azon igen tapintatos taktikát kezdette, és utánna több európai udvar is gyakorolta. — hogy dynastiájának egy tagja mindig az ellenzékel tartson: — így történt, hogy míg az Empeureur legabsolutisticus módon uralkodott; Napoleon Jermos, másként Plon-Plon, vagy vörös herceg minden pártot még a republikánusokat is legyezgette. — A dolog bibéje abban rejlett, vagy is az előrelátó III-ik Napoleon ezze arról gondoskodott, hogy forduljon bármiként is a koczka, — dynastiája mindig talpra essék. — E történelmi adat megfejté egyuttal a nélkül, hogy meggyónnia kellene, mért volt Kr.-N. P. ur egykor Oroszi ellen, mért később velünk együtt Kosuth pártján, — mért tartozott Kerkápolvi fellejtetőihez, és — mért éltette legutóbbi alkalommal a tui pártunk jó barátját, Simonyit.

Több szavunk nincsen, mert nyilatkozatának egyéb köpködéseim nem akarunk törülközőt szennyezni.

Végül tartozunk kijelenteni, hogy Hauser Ignác ur, ki a mult lap apróságában szintén fel volt említve, nem küldött be nyilatkozatot, keblében levő jobb szikra nem engedte ennyire menni!!

Szerkesztői üzenet.

Ferencz barátunknak, a novellát — igaz, hogy a „Camera obscura“-nál — már beltartalmánál fogva is többet érne — még sem közöljük; — jobbat irt már ön a „Magyar Ujság“-ba, azután nem is hátra, hanem előbbre kell baladának.

A városi híresztelő könyvből, május 2.

Sinoros-Szabó József nagyhegyi szőlőjében malter készítéshez való homoknak kocsija 40 krért kapható. — nagy postai utca 282. sz. a. vevők jelentkezhetnek.

Mucsi János örökösének 3 1/2 fertály kajányi földjüket szabad kézből eladó.
 Özvegy Balog Istvánné alsóréti földje 3 évre haszonbérbe kiadó.
 Pollák Emánuel kistőkei 6 hold földje kakoricza alá feliből vagy dinnye alá pénzért kiadó.
 Kiss Bálint örökösei I. tiz. 13. sz. házak kiadó.
 Fodor Mihálynak II. tiz. 33. sz. háza eladó.
 Sark-Nagy Mihálynak terehalomnál földje van zab vagy köles alá feles munkára kiadó.
 Barta Sándor 138. sz. a. I. t. lakosnak, a görögösnél dinnye földje van felszántva pénzért kiadó.
 Halász Dániel felsóréti egy részlet földje eladó, I. tiz. 56 sz.
 Fodor Mihály veresegyházi tanyaföldje eladó, II. t. 797. sz.
 Özv. Bellér Józsefné IV. t. 775. sz. háza eladó.

Török János mérnök 157. számú háza és többféle ingóságai eladók.
 Kátai-Pál Vendelnek Fábánban 25 hold, Pankótán 4 drb marhajárása van legeltetésre kiadó.
 A szelevényi közbirtokosság határához tartozó Körözs folyó vize f. é. május 9-én d. e. 10 órakor nyilvános árverésen fog kiadni, mire nézve az árverezni kívánók 50 frt. bántpénzzel ellátva Szelevényre Wimmer József igazgatóhoz meghívotnak.
 Labádi Pál 1011. r. sz. a. lakosnak oszlop- és kutágának való akáczfája van eladó.
 Balázs Imre 464. sz. a. IV. t. lakosnak az alsóréti 1 részlet hereföldje van nyári használatra kiadó.
 Selmecei-Tóth Mihálynak 621. sz. I. t. háza haszonbérbe kiadó.

H I R D E T É S E K.

Liszt eladás.

Alólírt tisztelettel értesitem a n. é. közönséget; miszerint nálam a **szegedi kiviteli gőzmalom** minden osztályu liszt éreleményei, — nagyban és kicsinyben jutányos gyári áron kapható

Raktár helyiségem van Horváth Ferencz ur szomszédságában levő Szítes Dániel-féle házban.

Szentes april hó 1875.

Tisztelettel:
Wellesz Ede.

Szikvíz csak 6 kr. üvegenként!

Szikvíz

gyáram ismét megkezdette ez idegyre működését és naponta friss tölteményt

csak 6 krért üvegenként!

szolgálók. — Ezen üdítő italt a fogyasztó közönségnek tisztelettel ajánlom,

Lázár Dávid,
 I. t. Zöldfa-utca 279. sz.

Szikvíz csak 6 kr. üvegenként!

Alólírott, ki Lázár és Sonnenfeld urak helybeli műmalmában, mint gépész 4 1/2 évig működött s különben is számos a gazdasághoz tartozó gépeken tett javításokról, valamint egyéb műmunkáiról a t. cz. közönség előtt eléggé ismeretes, ezenel értesíti a t. cz. közönséget, hogy a fennebb említett műmalomtól megválván

önálló műhelyt

nyitott néhai Hubert Péter örökösei Kurca-soron lévő házában; — ajánlja magát minden szakmájába vágó gépészeti- vagy más lakatos munkák előállítására, vagy bármily nemű gépeken előforduló javítások eszközésére.

Szentes, 1875. april 16-án.

Kolodinszky Hipolit.

260 akó jó minőségű fehér és vörös bor

Bor eladás.

Tisza-Ughon (Hevesmegye) a Tiszától néhány percznyi távolságban levő urasági pinczében 260 akó jó minőségű fehér és vörös bor, egész mennyiségben, vagy hordónként is eladó. — Bővebb értesítést nyelhetni ugyanott Somogyi Balázs urasági kertesznél. — Levél útján is. U. p. Csépa.

Tisza-Ughon (Hevesmegye)

Dr. Balassa Péter

orvostudor, szemész és szülész,
lakik: Zöldfa-utca, I. tized
 248. sz. alatt. Tiszt. Balassa
 János ur házában.

Ezen most jelent meg, magyar fordítása a hírneves igen tanulmányos könyvek:
az önmegóvás,
 tanácsadó minden korbelt férfiaknak, Laurentiustól. Borítékba lepecsételve.
 Számtalanszor megbizonyult segély és orvoslása (26 éves tapasztalás folytán) a
gyöngeségi
 állapotoknak a finemző tagokban, ideges bajokban stb. mint a rongáló **infertőzés és faji kicsapongások** következményeként. — Minden könyvarasnál, jelölt **Kökösi Lajosnál**, Károly utczában. Ára 2 fr. 30 kr.
 A t. közönség óvatik bizonyos utániaktól és majmolásoktól a könyvre nézve, melyek a közönség elámtása tekintetéből még hirdetésnyem szövegéről leírásig is terjednek. Azert ügyeljen mindenki arra, hogy könyvem eredeti 35-ik kiadását
Laurentiustól
 kaphassa, mely egy Sad rét 205 lapos kötetet képez 60 bonoztani ábrával azóhba metezve és a szerző névbélyegével van pecsételve.
 Laurentius tanár.

SZALAY MIKLÓS

ügyvéd lakását az ut-
 czai Izsó-féle házba III.
 t. 12. sz. helyezte át.

H i r d e t é s.

A szegvári urad. italmérsi joghoz tartozó ugynevezett urad. tiszti lak, (a mostani vásártéren) bérlő által kávéháznak kiadatik, emél fogva felkéretnek mindazok, kik azt kibérelni hajlandók volnának, alólírt bérlőnél jelentkezni, a hol is a feltételeket megtudhatják.

Kelt Szegvárt 1875. april 29.

Popper József.

Alólírott tisztelettel értesitem a n. é. közönséget, miszerint **üzletemet Nyiri Dániel ur boit helyiségebe** (Uri utca 113. szám) tettem át; s nálam mindennemű, a legjobb anyagból készült férfi és női lábbelik megrendelés útján pontosan és jutányos áron kaphatók.

Tisztelettel:

VARGA BENIÁMIN,
 lábbeli készítő.

TÖRÖK JÁNOS
 mérnök, 157. sz. a. háza, ugy többféle ingóságait szabad kézből eladandó.

6-6

Ez ideig ennél nincs jobb.

W. MAAGER-féle

cs. k. kizár. szab. valógi tisztított

CSUKAMAJOLAJ

Maager Vilmostól Bécsben.

A legnagyobb orvosi tekintélyek által megvizsgált s **könnyű emészthetőségeért** gyermekeknek is különösen ajánlva rendkívényezett legtisztább, legjobb*) termőszetes, s elismert leghatályosb szer: a **mell s tüdő bajok, gövély, foltok, daganatok, bőr kiütések, mirigy bajok, gyengeség** stb. ellen. **Üvegje 1 frt. Bécsben** a gyári raktárban; **Wien, Heumarkt N-ro 3**, ugyszinte az osztrák-magyar monarchia minden jó hírű gyógyszerárában s fűszerkereskedésében.

A használati utasításon és üvegen a **Maager** név rajta van, ezért a tévedés elkerülése végett az csak **„Maager's Dorsch-leberthran“** névvel kéressék.

*) A bécsi világ kiállításán az Ausztria-, Francia-, Olasz-, Németországból és Angliából kiállított hasonfajta csukamaj olajok közül csupán a Maager-félet tüntette ki a nemzetközi jury érdem-éremmel.